

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Pri sodiščih na Primorskem je slovanščina (slovenščina, odnosno hrvaščina) enakopravna in enakovredna z italijanščino, oziroma nemščino (§ 13. obč. sod. r.)

I.

Do zakona z dne 25. majnika 1883. l., št. 76 drž. zak., s katerim je bilo premenjeno, oziroma izpravljeno določilo § 14. obč. sod. reda italijanskega, veljavnega v kraljevini dalmatinski in v mejni grofiji isterski (»Toliko strankam, kolikor njih pravdosrednikom rabiti je v spisih italijanski jezik«), so primorska sodišča, opirajoč se na § 7. drž. temeljnega zakona z dne 21. dec. 1867, št. 144 drž. zak., po svoje tolmačila pravosod. ministerstva ukaz s 15. marcija 1862, št. 465, ter protivila se na vse načine uvedanju slovanščine v sodne urade.

Tako je okrajno sodišče Pazinsko z odlokom z dne 17. okt. 1882, št. 11601 odbilo tožbo I. S-a, v hrvaškem jeziku spisano, češ, ker ni spisana v jeziku, pri sodišči rabljenem. In višje deželno primorsko sodišče je odbilo rekurz proti temu odloku z odločbo z dne 7. dec. 1882, št. 4762 iz teh-le razlogov: Določilo §-a 14. sodovnika italijanskega nalága strankam v dolžnost, da v sodnih svojih spisih pri isterskih sodiščih rabijo italijanski jezik. V le-tem slučaju ni skrajnih potrebustij, zaradi katerih je izšel pravosod. minist. ukaz s 15. marcija 1862, št. 865, kajti po duhu in po vsebini tega ukaza treba, da se stranka ne zna izraziti v drugem jeziku, nego le v slovanskem. Tožitelj pa je spisal svoj rekurz tudi v italijanskem jeziku in je s tem neovržno dokazal, da ima le-ta jezik dovršeno v svoji oblasti.

II.

Z. K-a tožbo, spisano v slovenskem jeziku in naperjeno proti Tržačanu K. B-u zaradi dolžnih 475 gld. je mest. deleg. sodišče Tržaško vsprejelo in določilo s slovenskim odlokom z dne 4. maja 1889, št. 13796, dan za obravnavo v sumarnem postopanju.

Proti temu odloku je toženec vložil rekurz, zahtevajoč, da se tožba zavrže. Opiral se je na to, da on Neslovenec, ne umeje slovenskega jezika; naglašal je, da uže zaradi tega ni bil tožitelj upravičen, nastaviti proti njemu tožbe v slovenskem jeziku, a da je bilo vrniti tako tožbo tožitelju na podlogi ukaza pravosod. ministarstva s 15. marcija 1862, št. 865, ker po tem ukazi moči je samo na slovenski zemlji vsprejemati slovenske sodne vloge in izdavatv zgol slovenskim strankam odnosa rešila na slovenskem jeziku.

Višje dežel. sodišče Primorsko je zavrglo ta rekurz z odločbo 8. novembra 1889, št. 4315, ter potrdilo odlok prvega sodnika zategadelj, »ker je slovenski jezik v oblasti c. kr. civilne mestne preture Tržaške deželni jezik in torej ni osnovan nedostatek, da je tožba vložena in vsprejeta bila v jeziku, katerega nima v mislih § 13. obč. sod. reda.«

III.

Modroslava, udova Frana S. zaprosila je s slovensko vlogo, da se dovoli eksekutivna cenitev nepremičnin in mestno deleg. sodišče Tržaško izpolnilo je to prošnjo s slovenskim odlokom z dne 14. marcija 1890, št. 8872.

Odsotnega eksekuta skrbnik, odvetnik dr. Enrico S., češ, da slovenski ne zna, zaprosil je, da mu se vroči odlok v italijanskem ali vsaj v nemškem jeziku.

Z odlokom dne 16. aprila 1890, št. 12381 mestno deleg. sodišče Tržaško ni ustreglo tej prošnji iz nastopnih razlogov: C. kr. sodišča na Primorskem morajo po zakonih in predpisih, dandanes v moči stoječih, reševati vse sodne vloge v onem deželnem jeziku, v katerem so spisane. Zvršiteljica bila je po § 12. obč. sod. reda upravičena, poslužiti se v svoji prošnji slovenskega jezika, ker je ta jezik na Tržaškem deželni jezik. Sodišče se ne smatra poklicanim ali upravičenim, niti da bi rešilo kako sodno vlogo v dveh ali več jezikih, niti da bi verodostojno prevajalo slovenske sodne vloge in njih rešila v druge jezike.

Eksekutovega zastopnika rekurz proti temu odloku zavrglo je višje dež. sodišče Tržaško z odločbo z dne 6. junija 1890, št. 2241 iz teh-le razlogov: Eksekventinja prebiva v Bazovici, v selu pod oblastjem c. kr. civ. mestne preture Tržaške, kjer se govori jezik slovenski, in zatorej je le-tá jezik deželni jezik na Tržaškem.

Ona je po § 13. obč. sod. reda bila vsekakor upravičena, sestaviti prošnjo svojo de pr. 14. marcija 1890, št. 8872 v slovenskem jeziku, in c. kr. civ. mestna pretura Tržaška ni smela odbiti te prošnje. A po dvornem dekretu z 22. decembra 1835, št. 109 zb. pr. zak. ni v dolžnosti c. kr. civ. mestne preture, da bi preskrbela in vročila rekurentu kak prevod omenjene prošnje v drugem deželnem jeziku.

Izvenredni rekurz je zavrglo najvišje sodišče dne 16. avgusta 1890 pod št. 9746 s to-le obrazložbo:

»V soglasnih odlokih nižjih sodišč ni videti nikake ničnosti ali očite krivice, ki bi mogla opravičevati njiju premembo po smislu dvor. dekr. z dne 15. febr. 1833, št. 2593, nego stvari in zakonu sta povse primerna.«

T.

b) Za povračilo zagovornih stroškov ni zgolj to merodavno, koliko se je ali koliko se ni prisodilo, nego najmerodavnejše je, kolikor se je pravde porabilo.

A je na podlogi konečnega odloka o moteni posesti tožil B-a na plačilo odškodnine za posekano drevje v znesku 84 gld. O kr. sodišče v Šk. L. je razsodilo, da mora toženec plačati 29 gld. odškodnine, tožitelj pa povrniti stroške pravnega zagovarjanja, znašajoče 42 gld. 82 kr. po odbitih stroških za tožbo v znesku 6 gld. 21 kr., torej v znesku 36 gld. 61 kr. V razlogih se glede na odločbo o stroških veli: Toženec je, prejemši tožbo, takoj z vlogo št. 2. ad II tožitelju likvidoval provzročeno škodo s 26 gld. Pravda je torej le bila za znesek, ki presega teh 26 gld., namreč za 58 gld. Ker je glede le-tega zneska tožitelj zmagal le z neznatnim delom 3 gld., kar ni provzročilo posebnih stroškov, bilo mu je po § 25. zak. z dne 16. majnika 1874, št. 69 drž. zak., naložiti, naj tožencu povrne zagovorne stroške. Tožitelju pa je prisoditi bilo stroške tožbe, ker mu tudi glede zneska 29 gld. ni bilo zabranjeno, opomniti toženca s tožbo, da ga plača (§§ 904, 1417 in 1334 obč. drž. zak.).

Na apelacijo tožiteljevo je višje dež. sodišče v Gr. odločilo, da se pravdni stroški prve inštanice obotajo, apelacijske stroške pa da trpi tožitelj sam. Razlogi: Apelacija tožitelja obrača se samo zoper to, ker je obsojen v povračilo zagovornih

stroškov. To je sicer res, da je toženec ponudil po tožbi s posebno vlogo, da plača 26 gld. odškodnine, in res, da je po tem, kar je pokazalo dokazovanje z zvedencema, obsojen bil zgol v 29 gld. plačila, in da je bil tožitelj z zahtevo večjega zneska 55 gld. zavrnjen. Toda toženec tudi onih 26 gld. ni niti plačal niti v sodišče položil in zatorej tožitelj ni bil zavezan zadovoljiti se s tem, tem manj to, ker je dokazovanje dejanski pokazalo, da je ponudeni znesek premajhen bil. Tega ni, da bi bil tožitelj zavezan najprvo toženca izvensodno opominjati zaradi plačila odškodnine, in to je poudarjal uže prvi sodnik; toženec je uže po tem, kar je dognala pravda zaradi motene posesti, znati moral, da je po §§ 346, 1323 in 1293 obč. drž. zak. zavezan plačati odškodnino. Iz tega, da toženec tudi ponudenega zneska ni plačal, da ni poravnal dejanski pristojajoče odškodbe, izišla je upravičenost tožiti in pravdo nadaljevati. Ako tudi je torej tožitelj svojo škodo previsoko cenil, vendar bil je toženec obsojen s tretjino tistega, česar je tožitelj v tožbi iskal, in prouzročil je stroške, nastale po tožbi, ker niti ni ničesar plačal niti položil in ker je tudi ponudeni znesek bil premajhen. Po vsem tem ni opravičeno pripoznavati tožencu stroškov, nego prilega se obotanje stroškov določilom zakona z dne 16. majnika 1874. št. 69 drž. zak., in bilo je torej glede stroškov predrugачiti prvo rzsodbo. Apelacijske stroške pa je tožitelju samemu trpeti, ker je on v svoji apelaciji zahteval, da mu je prisoditi stroške, ker je torej le delni uspeh imel.

Najvišje sodišče je z odločbo z dne 7. marcija 1890, št. 2942, potrdilo rzsodbo druge inštanice iz naslednjih razlogov: To, da toženec ni plačal ali položil zneska 26 gld., ki ga je bil s posebno vlogo tožitelju ponudil pred podanim odgovorom, je tukaj brez pomena, ker prvič pristojajo tožitelju po smislu nižjesodnih rzsodeb, kateri sta v tem pogledu zadobili pravno moč, odškodnine 29 gld. in tožitelj po § 1415 obč. drž. zak. ni bil zavezan sprejeti delnega plačila, in drugič, ker je toženec, ako tudi je bil rečeno ponudbo storil, vendar le ometal na najobširnejši način sleharno tirjatev tožiteljevo in tako tožitelja prisilil, da je moral na dolgo obravnavati in drágo dokazovati z zvedencema. Za dolžnost povrniti stroške ni zgol to merodavno, koliko se je ali koliko se ni prisodilo, nego najbolj merodavno je, koliko se je pravde porabilo. Ker je toženec tukaj sam s tem, kakor se je, protiven zgoraj

navedeni vlogi, zagovarjal, zakrivil večjo porabo pravde, zato pač nima, zaradi česar bi se pritoževal zoper to, da je višje deželno sodišče pravdne stroške vzajemno obotalo.

c) Dogovori, skleneni med staviteljem in tretjo osebo za stavivo, ki ga stavitelj potrebuje v prevzeto stavbo, so absolutne trgovinske pogodbe po smislu čl. 271, št. 1 trg. zak.

V sumarni pravdi firme A., trgovine s stavivom, proti stavitelju B. zaradi plačila 200 gld. ugodilo je trgovsko sodišče toženčevemu ugovoru zoper pristojnost sodišča in je odkazalo tožitelja pred pristojno sodišče iz teh-le razlogov: A toži B-a za plačilo 200 gld. kot ostale kupnine za stavbeni les. B. navaja proti tožbi ugovor nepristojnosti trdeč, da trgovsko sodišče v tej stvari ni pristojno sodišče, ker se kup lesa ni sklenil — kakor trdi tožitelj — z namero, prodati ga naprej, nego le za porabo lesa v stavbo šole v C. Ravna se torej o tem, je li bila med A. in B. sklenena trgovina po smislu čl. 217, št. 1 trg. zak., ker na to se tožitelj sklicuje. Da je posel po smislu tega odstavka v zakonu smeti za »trgovino« smatrati, mora mu biti predmet premičnina, a smoter ta, da se reč dalje proda. Ta smoter toženec zanikuje, češ, kupil je les, da bi ga porabil v stavbo šole v C. Dogovor se je torej sklenil s tem smotrom, da bi toženec mogel svoj načrt zvršiti; glavni njega moment je bil, da bi toženec dobil sredstvo proizvodbi prevzetega dela, a ne, da bi ta les dalje z dobičkom prodal. Tega smotra torej tožitelj, kakor bi bil moral, ni dokazal, in kupu torej manka jedna izmed glavnih podlog po čl. 271, št. 1. trg. zak. Sicer pa, ako bi tudi nazor tožiteljev bil pravi, da tu ne gre za delo, nego za kupčevanje, stvar tudi zaradi tega ni trgovina, ker bi bila predmet temu kupu po §-u 1158 obč. drž. zak. šolska stavba, torej nepremičnina, katera pa je po čl. 275 trg. zak. izločena iz kroga trgovskih poslov.

Višje dež. sodišče pa je zavrglo ugovor zoper nepristojnost trgovskega sodišča in odredilo, da je soditi stvar samo. Razlogi: Toženec sam priznava, da je prevzel stavbo šole v C. in da je šolo postavil kot komisijsko delo občini C. Dalje priznava, da mu je tožitelj dajal stavivo, v to stavbo potrebno, da je tednine

polno in deloma izplačal, in da je po tem, ker se je podražilo stavivo z delavskimi mezdami vred, naredil pri tej stavbi več nego 4000 gld. dobička. Iz tega izhaja, da je toženec stavivo kupoval na svoj račun, da je upotrebil je pri stavbi in da je z občino C. sklenil dogovor o delu, katero je presojeti po §§ 1158 in 1159 obč. drž. zak. Toženec kot zidarski mojster si je torej to stavivo prisvojil, da bi je upotrebil pri stavbi z dobičkom. Pravno dejanje, katero je toženec s tem smotrom sklenil, pa je trgovsko dejanje po smislu čl. 271, št. 1. trg. zak., kajti predmet temu dejanju so premičnine, to je stavbeni les, ki je s tem, da je služil za stavbo šole v C., prešel kot premičnina v last staviteljevo. Toženec ni bil nikedar lastnik stavljene šole, ker — kakor je sam priznal — šole ni dalje prodal. Ne gre torej za dogovor o neprimičnini, kakor misli prvo sodišče, nego uporabljati je tu čl. 271, št. 1. trg. zak. in je pristojno trgovsko sodišče.

Najvišje sodišče z odločbo z dne 1. julija 1890, št. 6268, ni ugodilo pritožbi toženčevi iz teh-le razlogov: Iстина je, da je toženec izvel občini C. za plačilo stavbo šole in da je v to potrebno stavivo sam dal. Ako je torej toženec, ker je v to potreboval stavivo, sklenil posebno kupno pogodbo, ni bil ta kup storjen le v to svrhu, da bi les porabil v svojo stavbo, nego da bi to storil za stavbo tretje osebe in to — kakor je dognano, za plačilo, torej za nadaljno prodajo, a pri tem je vsejedno, katero lastnost dobi stavivo pozneje, ko je od kupca predelano in upotrebjeno. Pravno dejanje, o katerem se tu ravna, je torej absolutna, objektivna trgovina po smislu §-a 271, čl. 1. trg. zak. in ustanavlja po §-u 38 uвод. zak. k trg. zak. pristojnost trgovskega sodišča za razsojo tega spora.

d) Upnika, čigar tirjatev se ni spoznala pri likvidacijskem naroku za pravo in likvidno, ni smeti zavriniti na pravno pot in mu v to svrhu določiti rokú pod nasledkom izgube prava. Tudi v razdelitvenem postopanju je moči izkazati se pravočasno ob uvedbi likvidacijskega spora.

Ko pri likvidacijskem naroku v konkurzu bratov B. upravitelj konkurzne mase tirjatev A-evih, priglašeni h konkurzu, ni spoznal za prave, obvestil je o tem konkurzni komisar A-a z odlokom, v

katerem je bil dodatek, da se njegove tirjatev proti konkurzni masi bratov B. odkazuje na pravno pot in da mora svojo tožbo vložiti do 20. jan. 1890, sicer bi se mislilo, da odstopa od svojih tirjatev.

Okrožno sodišče kot konkurzno sodišče je ugodilo pritožbi A-a zatagadelj, ker je skrb, ali se uvedejo likvidacijski spori, prepustiti upnikom, katerih tirjatev je sporna, a konkurzni komisar nikakor ni upravičen, da bi upnika, čigar tirjatev je pri likvidacijskem naroku ostala sporna, odkazal na pravno pot in mu določil rok za vložbo tožbe pod nasledki izgube prava, nego mora le storiti, kar je predpisano v §-u 125. konk. reda.

Na pritožbo upravitelja konkurzne mase potrdilo je višje sodišče le to odločbo, ozirajoč se na razloge, v njej navedene in s pritožbo neovržene.

Izvenredni revizijski pritožbi najvišje sodišče z odločbo z dne 30. aprila 1890, št. 4946 ni ugodilo, kajti po §-u 175. zakona z dne 25. dec. 1868 gre še v likvidacijskem postopanju pravočasno izkazati se ob uvedbi likvidacijskega spora in iz tega izhaja, da v odločbah nižjih sodišč ni niti ničnosti niti ne očitvidnega brezpravja in da ni pogojev za § 16 pat. z dne 8. avg. 1854, št. 208 drž. zak.

Kazensko pravo.

a) Česa treba v nekaznivost zaradi dejanskega skesanja po § 187. kaz. zak. Pravočasno povračilo škode.

Posestnica A je sumnila, da jo je služkinja B okradla. Nanzanila je to županu, vprašaje ga, sme li preiskati reči služkinje, in proseč ga, da bi jej občinskega slugo na pomoč poslal, ako bi bilo kaj odpora. Ko je B bilo iti iz službe, pozove jo gospodinja, da mora odpreti kovčeg in jej pokazati, kar je v njem. B to stori brez odloga in gospodinja izroči reči, katere jej je bila izmaknila. Po naključji bil je tudi občinski sluga navzočen; kakor sam pravi, ne zaradi pomoči, nego zaradi radovednosti. Okrožno sodišče v L. je služkinjo oprostilo od obtožbe v ime hudodelske tatvine. Državno pravdnništvo vložiti ničnostno pritožbo in najvišje kot kasacijsko sodišče je spoznalo z odločbo z dne 2. maja 1890, št. 1067 po smislu obtožbe.

Razlogi:

Bodi odgovor na vprašanje, je li obtoženka iz dejanskega kesa popravila škodo, nastalo iz njenega dejanja, tak ali tak, toliko je gotovo, da se povračilo škode ni zgodilo pravočasno, nego še-le tedaj, ko je krivdo obtoženke uže dognalo bilo oblastvo (župan in občinski sluga). Saj rzsodba sama izrecno trdi, da je poškodovanka bila svojo sumnjo zoper obtoženko naznanila županu in občinskemu slugi, predno je takisto preiskala obtoženkine reči, zaradi česar je dobila na to vrnene ukradene reči. Ako pa sodni dvor meni, da ta ovadba nekaznivosti toženkine zaradi dejanskega skesanja zategadelj ne izključuje, ker poškodovanka za česa ovadbe sama ni natančno znala, je li jej bilo ukradeno in kaj, to bi po tem pravnem mnenji ne zadoščevalo golo izustilo sumnje proti storilcu, nego bilo bi izreči določno obdolžitev zoper njega, da bi se preprečila nekaznivost zaradi dejanskega skesanja, a to je očitno protivno jasnemu besedilu §-a 188. odst. 1. kaz. zak., po katerem dejansko skesanje samo tedaj učini nekaznivost, kedar se popravi škoda, ne da bi poškodovanec niti od dalječ inogel meriti na storilca, — slučaj, katerega tu nikakor najti ni.

b) Kazniv je kulpozni zločin, storjen v naključni popolni pijanosti. Nekaznivi so določni pregreški in prestopki, storjeni v takšni pijanosti.

S kasacijsko odločbo z dne 17. maja 1890 št. 3730 je najvišje sodišče ugodilo F-ovi ničnostni pritožbi zoper rzsodbo, s katero je bil spoznan krivim prestopka pijanosti po § 523 kaz. zak. in prestopka zoper varnost časti po § 496 kaz. zak.; odpravilo rzsodbo glede na izrek krivde zaradi prestopka zoper varnost časti po § 496 kaz. zak. in oprostilo F-a od obtožbe zaradi tega prestopka.

Razlogi:

Ničnostna pritožba trdi ničnostne vzroke št. 5 in 9 lit. a § 281 kaz. pr. r.; in sicer št. 5 zato, ker je sodni dvor obtoženca spoznal krivim prestopka razžaljene časti, k kateremu spada vender le »animus« injuriandi, ako tudi je bil popolno nezmožnost krivde obtoženčeve dognal; št. 9 lit. a zategadelj, ker o žuganji, glede katerega

prizadeti, kakor v tem slučaju, sam pravi, da zaradi njega ni bil v strahu, ni moči reči, da bi moglo provzročiti tistemu, komur se je zažugalo, strah in nemir, ker torej tu ni, da bi se mislilo na objektivni obstoj hudodelstva javne posilnosti in ker tudi ni možno govoriti o prestopku pijanosti. Kolikor se nadalje ničnostna pritožba opira na § 281 št. 9 lit. a kaz. pr. r., kaže se kot neosnovana; kajti predmet sodniške presoje, da se ustanovi hudodelstvo po § 99 kaz. zak., katero je tu objektivni pogoj obsodbe po § 523 kaz. zak., je zgolj vprašanje, je li žuganje moglo osnovane skrbi delati. Če je sodnik to vprašanje potrdil, presodivši razmere temeljito in držeč se razmišljanja, katero se ne kaže zmotno v pravu, onda ni več pretresati vprašanja, vsproženega v ničnostni pritožbi, je li ta, ki se mu je zažugalo, »in concreto« tudi res vstrašen bil. Ničnostna pritožba pa je osnovana, kolikor se nanaša na obsodbo obtoženčeve zaradi prestopka po § 496 kaz. zak. Toda če se prav uvažuje obstoj dejanja, kateri ničnostna pritožba trdi, to le-ta ne spada pod § 281 št. 5, nego pod § 281 št. 9 lit. a kaz. pr. r., kajti to, kar se je dejanskega dognalo, ne nasprotuje samemu sebi; nego razsodba temelji glede obsodbe obtoženčeve po § 496 kaz. zak. v pravnem nazoru, češ stanje popolne pijanosti ne izključuje, da bi se štel v krivdo prestopka po § 496 kaz. zak. Po besedilu razsodbe namreč ne more biti dvojbe o tem, da je stanje popolne pijanosti, v katerem je obtoženec bil po mislih sodnega dvora, ko je bilo storjeno hudodelstvo po § 496 kaz. zak., obstojalo tudi za časa, ko je bil storjen prestopka po § 496 kaz. zak. In po razsodbi je dan tudi pogoj, da gre tu za pijanost, ki se je dosegla, ne da bi se namerjalo storiti kaznivih dejanj. Res bi pijanost, dosežena z namero na kaznivo dejanje, ne izključevala štetja v krivdo, ali bistveno drugače je z vprašanjem, kolilo vpliva naključna pijanost na to, je li šteti v krivdo prestopka po § 496 kaz. zak. V tem pogledu ni moči pritrditi sodečemu sodišču, češ, da se na to stanje ni prav nič ozirati. Ta nazor bil bi pravi pri kulpoznihih pregreških in prestopkih, ako to, da se je obtoženec vpijanil, uže samo po sebi ustanovlja »culpo«, ki je zakon zahteva; pokaže se pa kriv pri doloznih pregreških in prestopkih, k katerim brez dvojbe pripada prestopka po § 496 kaz. zak., ker da se ta stori, zahteva se zavesti, da so besede in dejanja, ki so pod obtožbo, razžaljiva. Takih pregreškov in prestopkov, ako jih je kedo storil v naključni popolni pijanosti,

v stanji torej, katero po zakonu izključuje hudobni naklep (§ 2 lit. c kaz. zak.), ni moči šteti v krivdo in sicer zaradi tega ne, ker subjektivnega zločinskega momenta ni. In da v takim slučaju tudi pijanosti ni moči kazniti kot prestopka, to izhaja popolnem jasno iz §§ 236 in 523 kaz. zak., po katerih se to more zgoditi samo tedaj, ako je bilo v stanji popolne naključne pijanosti storjeno hudodelstvo. Obsodba zaradi prestopka razžaljene časti po § 496 kaz. zak. je torej zmeta v pravu.

Iz upravne prakse.

a) Odplačni ali neodplačni prenos lastnine? Kedaj je misliti na vkupnost blaga med zakonskima?

Upravno sodišče je s kasacijsko odločbo z dne 8. junija 1889, št. 2089 spoznalo:

Sporno ni, da se na podlogi tar. st. 42 prist. zak. in zadevne opomnje pri prenosu lastnine ali solastnine do nepremične stvari med zakonskima uporablja določilo tar. st. 106 A 2 a, če se ta prenos zvrši na podlogi naslova, kakeršne navaja rečeni tar. st., na podlogi obljubljenе dote ali dogovorjene vkupnosti blaga, — to se pravi, da je s takšnim prenosom imovine ravnati kakor z odplačnim pravnim poslom med živimi. Po tem tudi z neodplačnim prenosom solastnine do nepremične stvari med zakonskima ne bode ravnati kakor s podaritvijo, nego kot z odplačnim prenosom imovine med živimi, toda le pod tem pogojem, da se je prenos ta zvršil na podlogi obljubljenе dote ali dogovorjene vkupnosti blaga. Da ni sleharnega prenosa lastnine ali solastnine do nepremične stvari samo zaradi tega, ker se zvrši med zakonskima, smatrati za čin, ki ustanavlja vkupnost blagá, jasno izhaja iz določila §-a 1233 obč. drž. zak. Po njem ni nikedar drugače misliti, da obstoja vkupnost blagá, nego če je dana pogodba, s katero je bila dogovorjena, a ta pogodba, kakor izhaja uže iz citata §§ 1177 in 1178 v §-u 1233 obč. drž. zak. in iz pojma o vsem pravnem institutu za zakonsko vkupnost blaga, obsega vedno le imovino kot predmet, ne pa kake reči.